

Kelionė

su

knyga

onus, tegu jie vel sukau...
visa tai?

...ektu. Te

...s kon:
kad aš t

no...
tumija,
teigu s

...jo konsl
...albeģo dek

...oju
...ektu. Ten

...ingos meiles
...ūlymais nesutiks

...mū veid

...istvirke
...kalbi! Mane
...evotim, vardu

...es Romce
...Markai Ter

...žvilgsnio

...s kon:
kad aš t

...arun, sulomas to
...ūkstos kile

...uptelejo.
...akis i Sp
...rkčiū

...Vaida
...strel

...Rak... su

Projekto „Knygos labirinte“ dalyviai

Kelionė su

knyga

Kaunas, 2022

Kauno rajono savivaldybės viešosios bibliotekos vykdytą projektą „Knygos labirinte“ iš dalies finansavo Lietuvos kultūros taryba, rėmė Kauno rajono savivaldybė

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

KAUNO RAJONO
SAVIVALDYBĖ

Projekto vykdytoja

KAUNO RAJONO SAVIVALDYBĖS
VIEŠOJI BIBLIOTEKA

Knygos autoriai Julijus Žukauskas, Kamilė Brendak, Gabija Koženkovaitė, Dovilas Tvirbutas, Viktorija Girniūtė, Eivilė Kerpauskaitė, Joana Sinkevičiūtė, Saulė Liubinaitė, Goda Juodeikė

Knygos iliustratoriai Emilija Ablonskytė, Aistė Antanaitytė, Rusnė Barkauskaitė, Nomedė Bartkutė, Ema Dagytė, Emilija Janulytė, Ida Imperato, Domilė Kiupelytė, Gabrielė Kranauskaitė, Miglė Milkovaitė, Juozas Mozeris, Nojus Padelskas, Adrija Pazikaitė, Patricija Rudžionytė, Tėja Užgalovaitė, Neila Zimblytė, Patricija Žebuolytė, Viktorija Degutytė, Vainė Paškevičiūtė, Ema Brovkaitė, Gustė Šeškovaitė, Gabija Stankevičiūtė, Samanta Zalialejevaitė, Ieva Dereškaitė, Redas Jankauskas, Matas Melkūnas, Goda Kazakevičiūtė

Projekto koordinatorė Sandra Žydaitienė

Redaktorės Aistė Bartulė ir Sandra Žydaitienė

Knygą maketavo Vaiva Steponaitienė ir Dainora Minkevičiūtė

Turinys

Kelionė	6
Tas draugas!	9
Nepaprastas pasaulis	13
Atradimas Žemėje	16
Pamirštos svajonės	20
Palikta išgyventi	24
Belaukiant...	27
Kelionė į Šventąją	30
Neilgai, bet laimingai	33

Julijus Žukauskas

Kelionė

Dešimt metų Gabrieliui gyvenimas buvo kaip nesibaigianti pasaka.

Bet viskas apvirto aukštyn kojom. Nebepataisomai.

Šiandien Gabrieliui trylika. Namuose jo laukia dviaukštis šokoladinis gimtadienio tortas, puoštas baltais morengais ir prismaigstytas mažų žvakučių.

Ne. Gabrielius jų nepūs, nes turi tik vieną norą, bet net Gabrielius supranta, kad geriau jis neišsipildytų.

Jau treji metai, kaip namuose atsirado ji, mažoji Liepa. Tokių gražių mėlynų akių kaip jo. Ir lygiai su tokiais pačiais auksiniais plaukais. Tik nosis labiau riesta. Dieve, jei tik Gabrielius galėtų, tai už tos nosies paėmę ištemptų mažąją siaubūnę iš savo pasaulio, kuriame vėl liktų tik jie trys: tėtis, mama ir jis... Ir jokios Liepos.

Supykęs ir nusivylęs visu jį supančiu pasauliu, persimetęs knygų prikimštą kuprinę per petį, Gabrielius patraukė namo.

Su kiekvienu žingsniu jis darėsi irzlesnis ir irzlesnis. O kol priėjo mokyklos stadioną, ir visai pasiuto. Tada trenkė kuprinę į žemę ir pasileido bėgti. Kiekvienas jo žingsnis buvo tarsi bandymas išsiveržti iš to pasaulio, kuris jį dabar supo. Gabrielius suko ir suko ratus, kol galiausiai visai pavargęs susmuko prie savo numestos kuprinės.

Nuvirtęs aukštiekninkas ilgai gulėjo ir žiūrėjo į debesis, kol galiausiai pajuto, kad kažkas jam labai nepatogiai remiasi į pakaušį.

Tai buvo iš kuprinės išslydusi knyga „Tiltas į Terabitiją“.

Susirinkęs iškritusius daiktus Gabrielius patraukė po senu kaštonu, kuris augo visai čia pat, vos už keliuko. Be jokio įdomumo pradėjo skaityti knygą. Vienas puslapis... Dar vienas... kažkas lyg užkalbino, kažkas lyg šūktelėjo jo vardą, bet Gabrielius nieko negirdėjo.

Jis skaitė.

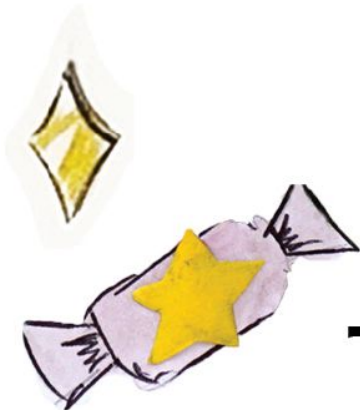
Ir su kiekvienu knygos lapu Gabrieliui darėsi vis aiškiau, koks savanaudis ir nedėkingas šiknius jis yra.

O jei Liepai kas nors nutiktų taip, kaip Leslei?..

Sugrūdęs knygą atgal į kuprinę parbėgo namo.

Ir pirmą kartą po ilgo laiko Gabrielius ir vėl pajuto, jog čia – jo pasaulis. Jo mama, jo tėtis, o dabar – dar ir jo mažoji Liepa, kuriai būtinai reikės sukalti sūpynes.

Kamilė Brendak

Tas draugas!

Dešimtmetei Leilai patiko knygos ir įvairūs eilėraščiai. Mergaitė turėjo draugą, su kuriuo dažnai krėsdavo pokštus aplinkiniams. Matas buvo labai išradingas ir nuolat turėjo gerų idėjų. Leila su devynmečiu Matu buvo geriausi draugai.

Po ketverių daugystės metų jie pirmą kartą labai rimtai susipyko. Barnio priežastis buvo ta, kad Leila sugalvojo atostogas leisti skautų stovykloje. Leilai buvo skaudu, kad Matui pritrūko noro vykti su ja kartu. Kol Leila buvo skautų stovykloje, Matas turėjo savaitę kokias nors atsiprašymo dovanai ir atvirukui sukurti. Be perstojo sukęs galvą tris dienas, jis nusprendė parašyti knygą apie tai, kokia Leila geraširdė, ir pateikti tai kaip atsiprašymo dovaną. Berniukas rinkosi iš trijų pavadinimų: „Leila geraširdė“, „Leila, atleisk“, „Dovanoju šypsena“. Labiausiai jam patiko pirmas pavadinimas, tad jį ir pasirinko. Atspausdintus lapus susegė į knygą, supakavo ir ant kaspino užvėrė saldinių „Žvaigždutė“. Viską baigęs pastebėjo, kad iki Leilos grįžimo liko visai nedaug. Tad nuskubėjo priskinti gėlių, kad įteiktų drauge su dovana.

Nuvažiavęs prie Leilos namų, Matas pasislėpė už krūmo ir laukė Leilos. Neilgai trukus atvažiavo mašina. Išlipusią Leilą pasitiko visa šeima: tėtis, mama ir mažoji sesutė, patogiai įsitaisiusi mamai ant rankų.

Kai visa šeima sugužėjo į namą, Matas priėjo prie durų ir pabeldė. Duris atidarė Leilos tėtis. Matas slėpė dovaną už nugaros ir labai jaudinosi, kad tėtis jos nepamatytų. Bet šis nieko nepastebėjo ir nuėjo pakviesti Leilos.

Kai atėjusi prie durų Leila pamatė Matą, jos žvilgsnis pasikeitė.

– Labas, Leila, – pasisveikino Matas. – Kaip sekėsi stovykloje?

– Labas, Matai, nesitikėjau tavęs pamatyti, – nustebo ji.

– Bet matai! – atitarė Matas ir jie abu nusijuokė.

Leila pradėjo pasakoti apie stovyklą ir paminėjo, jog gavo dovanų naują suknelę. O Matas pagyrė:

– Labai gražią suknelę gavai. Tokios dar nebuvau matęs.

Leila nusišypsojo ir pakvietė vidun:

– Nori užėiti?

Matas sutiko. Kai nuėjo į mergaitės kambarį, Matas prašeko:

– Leila, aš labai atsiprašau ir noriu įteikti šią dovaną.

Paėmusi dovaną mergaitė nusišypsojo, išpakavo ir be žodžių stipriai apkabino Matą. Tik vėliau jam pasakė:

– Ačiū, Matai, aš atleidžiu.

Matas apsidžiaugė. O Leila nenustojo stebėtis:

– Tai tu viską dėl manęs padarei?

Matas linktelėjo galva, bet staiga kažką svarbaus prisiminė, trumpai riktelėjo „o, ne, turiu skubėti namo“ ir skubotai atsisveikinęs išbėgo.

Vakare Leila atsigulė į savo lovą paskaityti knygos. Ji ėmė po vieną saldainį kaskart versdama lapą. Net du vakarus taip skaitė ir jau nebepuko ant Mato.

Šeštadienį Matas pasiūlė Leilai susitikti parke ir ji pritarė šiam sumanymui.

Galiausiai jie pamiršo visus nesutarimus ir toliau gyveno smagų gyvenimą pokštaudami. Užaugusi Leila tapo komike, o Matas – knygų rašytoju. Jie ir užaugę mėgo pokštauti, bet Matas truputį prarado įgūdžius. Štai tokia Mato ir Leilos istorija.

A T S I P R A

Š Y M A S

Gabija Koženkovaitė

Nepaprastas pasaulis

Kartą prieš daugelį metų Žemės planeta buvo plokščia, o ne apvali kaip dabar. Planeta buvo tik aštuonių kvadratinų kilometrų. Viena greta kitos joje sutilpo dvi karalystės: Bandymų karalystė ir Knygų karalystė. Abi karalystės nedaug bendraudavo, bet gerai sutarė. Jos norėjo padaryti pasaulį didelį ir apvalų, kad jame viskas būtų įmanoma.

Gyventojai buvo įsitikinę, kad jų pasaulyje labai mažai yra ką veikti ir ne viskas įmanoma. Bandymų karalystė norėjo padaryti pasaulį apvalų faktais ir tikrais dalykais, o Knygų karalystė – legendomis ir išgalvotais dalykais. Knygų karalystėje gyveno berniukas, kuris taip pat kaip ir visi kiti norėjo pakeisti pasaulį. Jo tėvai buvo rašytojai ir vieninteliai žinojo apie knygą, kuri galėtų pakeisti pasaulį, tik nežinojo, kur ją rasti.

Vieną dieną berniukas susiruošė eiti ieškoti tos knygos, tik jis nežinojo, kad bus sunku tai padaryti. Jis ėjo per visas bibliotekas, ieškojo žemėlapių ir jam pasisekė – galų gale žemėlapių surado. Jį išnagrinėjęs suprato, kad reikia rasti skraidančią skrynelę.

Kitą dieną jis pradėjo ieškoti skrynelės ir netrukus ją taip pat aptiko, o aptikęs atidarė ir paklausė, kur rasti stebuklingą knygą. Skrynelė nenorėjo greitai atsakyti, todėl sugalvojo užduotį: liepė kiauru kibirėliu prisemti vandens.

Berniukas nežinojo, kaip tai padaryti: bandė semti, bet nepavyko. Ilgai galvojo ir staiga pamatė, kaip į upę nusileidęs pūkas sušlampa ir nuskęsta. Tuomet berniukas įstatė kibirą į vandenį ir šis prisipildė. Berniukas pasišaukė

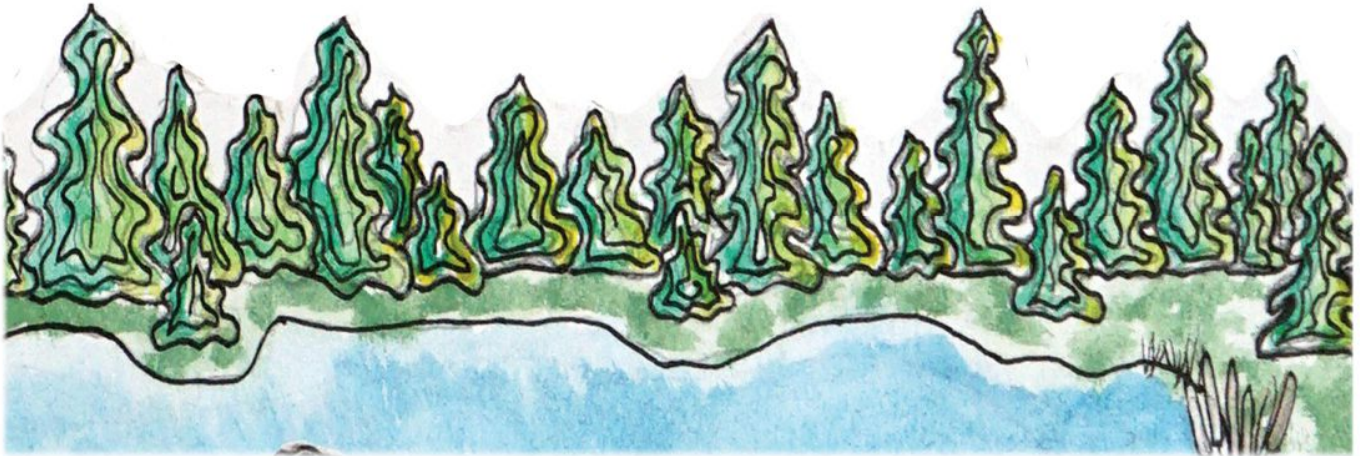

skrynelę ir ji pamatė, kad užduotis įvykdyta. Skrynelė atskleidė, jog knyga yra padėta Bandymų karalystės rūmų pagrindinėje spintelėje, tačiau reikia išsiaiškinti burtažodį, nes pati skrynelė jo nežino.

Berniukas svarstė, kaip nepastebėtam įeiti į Bandymų karalystės rūmus. Juk gyventojai galėjo pamanyti, kad juos norima apvogti... Šiaip ar taip, berniukas nusprendė pabandyti.

Įėjęs į rūmus, sutiko senutę. Jos paklaustas, ką čia veikiantis, berniukas paaiškino labai ieškantis vienos knygos. Tuomet senutė nuvedė jį tiesiai prie jos. Berniukas pasiteiravo, gal galėtų knygą pasiskolinti, o senutė sutiko, bet iškėlė vieną sąlygą – kitą dieną būtinai gražinti knygą. Berniukas pažadėjo laikytis sąlygos, parsinešė knygą namo ir parodė tėvams. O šie patikino žinantys burtažodį, mat jis yra užrašytas ant kiekvienos bibliotekos durų: „Viskas yra įmanoma“. Staiga... berniuko ištartas burtažodis suveikė! Pasaulis pradėjo apvalėti ir augti, kol pasidarė toks, koks yra dabar. Tik keli žmonės suprato, kad viskas visuomet buvo ir yra įmanoma.

Berniukas užaugo protingas, darbštus ir nebijantis gyvenimo iššūkių.

Dovilas Tvirbutas

Atradimas Žemėje

Toli toli, kažkur kosmose, yra planeta, kurios pavadinimas Planiutariumas. Šios planetos gyventojai ne tik gali keisti formą, moka tūkstančius kalbų, svarbiausia – jie labai mėgsta tyrinėti kosmosą.

Viena šeima grįždama iš eilinės ekspedicijos po kosmosą pateko į avariją. Į juos atsitrenkė palydovo nuolauža. Šeima suprato, kad grįžti namo nebeišeis. Teko greitai suktis iš padėties, todėl nučiuopę radarą pradėjo tikrinti, ar kur netoliese nėra planetų. Net nustebo, kaip greitai pastebėjo planetą, kurioje buvo ir oro, ir vandens! Pasisekė, kas galėjo pagalvoti, kad ras tokias palankias sąlygas gyventi. Šeima pasuko laivo vairą planetos link. Tačiau jau netrukus suprato – rasta planeta turi labai tankią atmosferą, o laive tik viena kapsulė, kuri gali perskristi tokį ruožą nesudegusi. Į Žemę iškeliavo vienišas vaikas.

Planiutariukui nebuvo kada liūdėti, jis turėjo išgyventi, todėl nusileidęs iš karto pradėjo tyrinėti Žemę. Pamatęs pirmus žmones, nusikopijavo jų išorinį vaizdą. Išlindęs iš krūmų, jau nelabai skyrėsi iš minios, puikiai kopijavo net aplinkinių eiseną. Šiek tiek paklajojęs, jis pamatė didelį pramogų ir prekybos centrą. Užėjus vidun akys apraibo nuo besiliejančių šviesų, garsų ir kvapų... Ateiviuko akys užkliuvo už kažkokio lapelio, gulinčio vos už kelių žingsnių. Tėveliai mokė, kad šiukšlinti negražu, todėl Planiutariukas neabejodamas nuskubėjo pakelti numesto popierėlio. Pasisekė, nes žvilgtelėjęs į tą, ką rado, akimirksniu sumojo, kad tai – pamestas kino teatro bilietas. Biliete nurodyta data ir laikas rodė, kad filmas tuojau prasidės, todėl ilgai negalvojęs

ateiviukas nuskubėjo į kino teatrą. Filmas buvo dokumentinis apie gyvybės Žemėje istoriją. Pasibaigus filmui ateiviukas suprato, kad tiek daug išsamių žinių būtų nesusirinkęs ir per savaitę... Kaip pasisekė, tarsi tėveliai būtų stebėję ir saugoję iš tolo. Skubėti nebuvo kur... Lėtai eidamas gatve jis stebėjo žmones, medžius, padangėje skrajojančius paukščius. Apsidairęs ir prisiminęs ką tik matytą filmą ateiviukas pagalvojo, kad Žemėje daug kas labai panašu į jo planetą. „Gal pavyks pamiršti tėvų netektį“, – viltingai pagalvojo jis.

Plačioje gražioje aikštėje tarp daugybės kitų pastatų jam į akį krito raudonų plytų namas. Ant jo didelėmis aiškiais raidėmis parašytas pavadinimas – „Biblioteka“. Ateiviukui pasidarė labai smalsu, jis nedrąsiai pravėrė duris ir kyštelėjęs galvą vidun pamatė labai daug knygų. Kas yra knyga, jis žinojo, bet niekada negalvojo, kad jų gali būti tiek daug! Pastebėjęs prie stalo sėdinčią moterį, nedrąsiai jos paklausė:

- Ar šiose knygose aprašyti visi pasaulio filmai?

Bibliotekininkė šyptelėjusi atsakė:

- Gal greičiau atvirkščiai – jos parašytos tam, kad pagal jas būtų kuriami filmai. Juk kas labiau gali lavinti kūrėjų vaizduotę, jeigu ne knyga? Būtent knyga yra tikra vaizduotės ugdytoja.

- Knygos labiau nei filmai lavina vaizduotę? – vėl paklausė lankytojas.

- Labiau. Ypač grožinė literatūra.

Apie dokumentiką ateiviukas žinojo, bet kas yra grožinė literatūra, net nenutuokė.

- O kas yra grožinė literatūra? – paklausė ateiviukas.

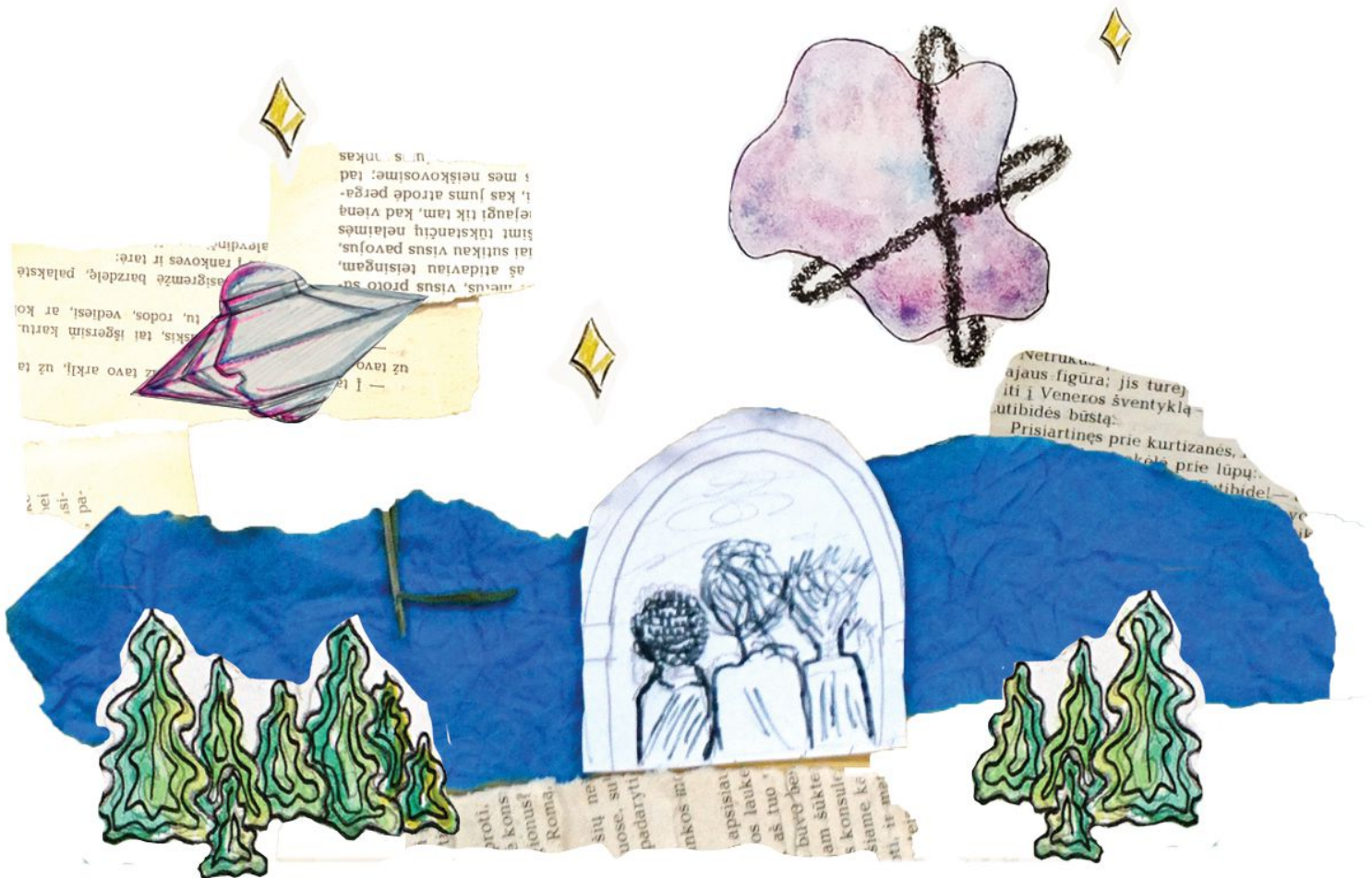
- Tai yra sukurtos, išgalvotos istorijos. Ir filmų yra ne tik dokumentinių, – atsakė bibliotekininkė.

- O kam tos grožinės literatūros reikia? – nustebo jis.

- Ji leidžia patirti įvairių jausmų, svajoti. Svajonės skatina siekti tikslų, žmogus nori svajones paversti realybe. O kartais įdomios istorijos skaitymas yra tiesiog pramoga.

Tada ateiviukas susimąstė. Gal kaip tik dėl to jo planetoje visi labai niūrūs, nors ir protingi? Jie neturi grožinės literatūros! Ateiviukas pasiryžo susitaisyti savo kapsulę ir grįžti su džiugia naujiena į savo Planiutariumą. „Kursime ir mes gražias istorijas, kuriose galėsime dalintis įvairiais jausmais ir išgyvenimais! Štai ir turiu svajonę!“ – pagalvojo jis.

Pamirštos svajonės

Visada norėjau būti daugiau. Todėl išbandžiau viską – visus žmonių pomėgius, nesilioviau ieškoti savo paslėpto talento. Blaškydamasi tarp naujų žinių bei darbų, pamiršau, kas esu. Skendau nežinioje. Nenutuokiau, kas man patinka. Sėmiausi to iš kitų, todėl tapau ne savimi. Jaučiausi, lyg manyje būtų keli žmonės. Vienas iš jų mėgsta lietu, kitas – poeziją, dar kitas – tylą arba sportą.

Sėdėjau ant tilto krašto jau kurį laiką galvodama apie tai. Niekas manęs nepasigedo. Nėra ir kam. Negalėjau likti namuose. Alkoholio skardinės kiekviename kambario kampe. Mane labai trikdė jų balsai, kai jie rėkė. Vis dėlto pasirinkimo neturėjau, reikėjo grįžti. Danguje saulė paliejo paskutines savo spalvas. Nenorėjau likti tamsoje, kurioje tyko nežinia. *Nors jau joje buvau.*

Lėtai, bandydama netriukšmauti, atrakinau buto duris. Meldžiausi, kad tėvai manęs neišgirstų. Tikėjausi, kad jie prisigėrę miega. Išgirdusi pažįstamą knarkimą atsipalaidavau. Nusliūkinau į virtuvę ir prisipyliu stiklinę pieno, išgėriau jį, užkrintau sausainių. Šie buvo gerokai pastovėję, kietoki. Susiriečiau ant sofos svetainėje, kadangi mano lovą buvo užėmusi mama. Santykiai su tėvais klostėsi keistai. Kaip dukra aš juos mylėjau, bet kaip žmogus aš jų nekenčiau.

Visą naktį neužmerkiau akių. Laukiau ryto, paties pirmojo saulės spindulio, kad galėčiau iš čia išsinešdinti. Laikas slinko lėčiau nei vėžlys. Kiekviena sekundė prilygo minutei. Tikėjausi, kad sveikas protas manęs nepaliks ir aš neišprotėsiu. Nors vis dar turėjau vilties, ši po truputį seko.

...a pečius bei...
vo palapinėje...
varinė lempelė, pakabinta ant pa...
silpną šviesą.
kaip drobė Eutibidė sėdėjo įsmė...
palapinės angą, į kurią...
nors iš tie...

...s permainų bei linkusios maištauti...
buvo nutarta rytoj pat išsiųs į patikimą kurj...
ir paprašyti, kad jis imtųsi vadovauti gladiatori...
omenei; šį pavedimą laisvu noru sutiko atlikti Rutilij...
ors Eutibidė ir pasiekė tikslą, apsimetinėjimu ištrau...
š germano visas paslaptis, tačiau dar kurį laiką pūtėsi...
nepatenkinta, bet greitai pralinksmejo ir nusišyp...
atsigrėžė į Enomajų, kuris išsitiesė ant žemės pasl...
sidedęs graikės kojytes ant galvos, kalbėj...
Eutibide... aš tavo vere... mindšok man...

Pro stiklą prasiskverbė šviesa ir aš staigiai pašokau ant kojų. Susirinkau savo daiktus ir išbėgdama trinktelėjau durimis. Dar spėjau nugirsti tėvo balsą, bet nesigręžiodama pasileidau laiptais žemyn. Link mokyklos žingsniavau lėtai – atsipalaidavusi ir besimėgaudama šiltu pavasario oru. Paukšteliai kalbėjo man nežinomomis kalbomis. Norėčiau būti viena iš jų... Tai – tik dar viena pamiršta svajonė.

– Labas rytas, – pasisveikinau su mokyklos valytoja, kuri šlavė grindis prie įėjimo durų. Man nusišypsojusi, moteris grįžo prie darbo. Nulėkiau į savo klasę ir susmukau kėdėje. Norėjau, kad pamokos užtruktų ilgiau nei ši naktis.

Knygų lentyna šioje klasėje visada mane viliojo. Ji buvo pilna senų leidinių, kurie atrodo tokie įdomūs. Šias knygas, besilaikančias paskutinio gyvenimo siūlo, visada smagu pavartyti.

Į klasę pradėjo brautis skardžiabalsiai mokiniai. Jie garsiai juokėsi ir šaipėsi mėgdžiodami kitus. Kartais noriu, kad visi pasaulio žmonės išnyktų. Norėčiau likti viena tarp šių kažkieno paslaptis saugančių knygų ir bent sekundei pasijusti ne vieniša. Arba aš esu ta, kuri turėtų išnykti.

Joana Sinkevičiūtė

Palikta išgyventi

Evelina rytais prabudavo nuo tėvų ginčų. Mama ir tėtis nuolat, kasdien, kiekvieną akimirką pykdavosi dėl jos... Dvylikametė mergaitė žinojo, kad yra nemylima ir nereikalinga.

Tą rytą Eveliną pažadino ne tėvų ginčas, o mamos prisilietimas. Ji skatino kuo greičiau keltis ir kartu keliauti į iškylą. Tai buvo siaubingai keista, bet mergaitė neatsisakė, nes pirmą kartą tėvai su ja elgėsi maloniai. Supakavę iškylai reikalingiausius daiktus į kelioninį krepšį, visi sėdo į automobilį ir nuvyko į parką mieste. Mama ir tėtis niekada gyvenime nebuvo tokie laimingi kaip šiandien. Kiekvienas jų judesys Evelinai atrodė įtartinas, ji pamanė nebeatpažįstanti savo tėvų. Kai pasitiesė paklotėlį ir pradėjo užkandžiauti, mergaitė užmiršo visus keistumus ir mėgavosi akimirka, bet tai truko neilgai. Tėčiui ir mamai kažkodėl staiga prireikė nupirkti arbūzo ir liepė dukrai likti vietoje prižiūrėti kelioninį krepšį, kad niekas nenuneštų.

Evelina laukė penkiolika minučių, trisdešimt minučių, valandą ir antrą, tačiau tėvai negrįžo. Mergaitė susirinkusi daiktus nusprendė eiti ieškoti, gal kas nors nutiko. Apžiūrėjo visas aplinkines parduotuves, bet jų nė vienoje nebuvo. Atėjus vėlyvam vakarui paauglė suprato, kad tai buvo suplanuota. Tačiau ši situacija jai pasirodė kaip puiki proga daugiau pamatyti, pakeliauti, nuodugnai pažinti ne tik savo miestą, bet ir valstybę. Evelina prisėdusi ant suoliuko dar kartą atidžiai perkraustė kelioninį krepšį, šoninėje kišenėlėje rado išsipūtusių tėčio piniginių. Įlipo į pirmą pasitaikiusį autobusą ir pradėjo savo kelionę.

I M K
M A N E

I R

S K A I V K

E V E L I N A

Klestelėjusi ant galinės autobuso sėdynės, Evelina pastebėjo paliktą knygą su kyšančiu laiškeliu, smalsuolė atvertė jį. „Imk mane ir skaityk“, – buvo parašyta. Sprendimas priimtas – Evelina pradėjo skaityti knygą. O tuomet įvyko stebuklas: siaubinga savijauta ir ankstesni įvykiai dingo akimirksniu, nes knyga įtraukė į savąjį viliojantį pasaulį.

Evelina klajojo viena, miegodavo autobusuose... Per tuos kelis mėnesius pamatė ne tik savo gimtąjį miestą, bet ir šalį. Pažvelgusi atgal ir viską apmąsčiusi, mergina džiaugėsi savo pasirinkimu.

Sykį keliaudama ji pastebėjo grupę jaunuolių, kurie dainuoja gatvėje ir linksmina praeivius. Evelina staiga užsidedė noru prisijungti, nors net nežinojo, ar sugebės, ar turi muzikinį talentą. Mergina tiesiog priėjo prie grupės ir nedrąsiai paklausė:

– Ar galėčiau prisijungti prie jūsų? Norėčiau pabandyti!

Grupės narys padavė Evelinai mikrofoną ir tarė:

– Dainuok!

Ji paėmė mikrofoną ir ėmė dainuoti artimiausią jos širdžiai dainą. Kai uždainavo pirmąjį posmą, visi klausytojai susigraudino, nes jos balsas – tarytum angelo, tyras ir švelnus. Publikos gretose mergaitė pastebėjo ir savo tėvus, bet tai truko tik kelias akimirkas. Tėvai negalėjo klausytis tame balse tūnančio skausmo, kurį jie sukėlė. Grupė tapo ne tik jos draugais, bet ir šeima.

Nuo tada prasidėjo Evelinos gyvenimo magija...

Saulė Liubinitė

Belaukiant...

Dar viena lietinga diena šiltuose namuose. Sėdžiu tyloje prie židinio svetainėje. Su baime ir ašaromis akyse maldauju Dievo, kad tik mano broleliui ši diena nušvistų ryškiausiomis spalvomis.

Kulkos, šūviai, bombos, sviediniai... Sielvartaujančių žmonių klyksmai, ašaros ir paskutinės tiksinčios minutės su artimaisiais. O mano brolelis ten toli. Už šimto, o gal tūkstančių kilometrų kelio. Kovoja jis už teisybę, gėrį ir už kitų nuostabių žmonių gyvybę.

Visą vakarą mintys nepaliko manęs ramybėje. Giliai įkvėpiau ir iškvėpiau. Nuraminau save, kad viskas bus gerai. Pasėdėjau tyloje tris minutes, tada žvilgtelėjau į lentyną. Akys stabtelėjo ties knyga „Atsikovoti gyvenimą“. Iš lėto traukiau ją iš lentynos abejodama, ar šiuo metu tikrai esu pasiryžusi skaityti. Vis dėlto įtikinai save atsiversti pirmąjį knygos puslapį. Galbūt skaitymas padės man nusiraminti.

Valanda po valandos, minutė po minutės, o aš jau skaitau septintą skyrių. Kaip greitai prabėgo laikas, net užmiršau, kad aš šiame pasaulyje egzistuoju. Skaitymas tikrai padėjo man pamiršti viską, kas vyksta aplink. Atsikvėpiau.

Nustojau skaityti. Pamaniau, jog šiandienai užteks. Vos tik padėjau knygą į šalį, mane užplūdo milijonai minčių apie brolių. Vis dėlto jis aukoja savo gyvybę dėl kitų.

Netikėtai po penkiolikos minučių gavau žinutę į mobilųjį telefoną: „Man viskas gerai, kovoju ir kovosiu iki paskutinės savo gyvenimo minutės. Myliu tave, mano mažoji sesute. Tavo vyresnysis brolis Kasparas.“

Net nepajutau, kaip per skruostus ėmė riedėti ašaros. Visa tai vyko iš laimės, bet drauge ir iš baimės. Vis dar nežinau, ar mano brolis grįš namo sveikas ir gyvas. Bet aš labai to tikiuosi.

Su džiaugsmu skudžiau pranešti tėvams apie broį, bet, vos tik atidariau savo kambario duris, priešais mane stovėjo brolis Kasparas. Su šypsena veide jis tarė: „Aš tau prižadėjau, kad man viskas bus gerai. Savo pažadą ištesėjau.“

Apstulbusi stovėjau keletą sekundžių. Kai supratau, kad visa tai tikra, puoliau broliui į glėbį ir norėjau niekad daugiau jo nepaleisti.

gulinti prieš tave dulkėse... Mano galva — suoleli
kojoms.

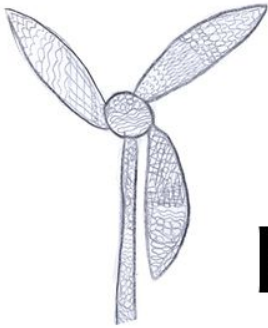
— Kelkis... kelkis, mylimas mano Enomajau,
sumišusi droviai tarė kurtizanė; jos veidas šviet
gsmo, o akys, įsmeigtos į tysantį pri
žiauriai spindėjo. — Kelkis

Ne visai... bet
kur es
šia pris
reikams
voiai kad
ypk į Romą

Kal Eutibidei galų gale pavyko šiaip taip pra
žūsdusino.

— Dabar... palik mane... aš turiu eiti pažiūrėti
arklių, mat kasdien šiuo metu tikrinu, ar Zenokret
pasirūpino... pasimatysime vėliau.

lo pa
buvo
ar ietys
begink-
ankluoti,
Spartakas
o kitą, su-
latorių vadas
ais patraukė į
paskui sustojo
romėnų karo
ny ir gladia-
kai kurie
pasiprieši-
ngų sienų
sirengė
gioje
kas-
u-

Viktorija Girniūtė

Kelionė į Šventają

Kiekviena kelionė palieka žmogui prisiminimų. Vieniems jie būna džiugūs ir įsimintini, kitiems – liūdni. Pastaruosius norisi kuo greičiau pamiršti. Man kelionė prie jūros paliko neišdildomus prisiminimus, kuriais norisi dalytis ir mėgautis.

Prieš dvejus metus karštos rugpjūčio mėnesio dienos nelepino nė vieno. Ankstyvą rugpjūčio 9-osios rytą (apie pusę penkių) visus mus pažadino tėvų balsas:

– Kelkit, važiuojam prie jūros.

Pramerkus akis, ištiko lengvas šokas. Kodėl vakare nieko nesakė? Kodėl nepastebėjome, kad tėvai ruošiasi kažkur keliauti? Išvažiavome. Buvau nusiteikusi visą kelionės laiką miegoti, bet mano nuostata iškart išgaravo, vos tik įsukome į autostradą. Abipus kelio besidriekiančiuose laukuose tiek daug laukinių žvėrių, įdomių kraštovaizdžių, upių, ežerų, vėjo jėgainių! Ypač mane sužavėjo tos didingos vėjo jėgainės ir naftos pumpavimo aikštelė netoli Palangos. Mama papasakojo apie naftos išgavimo procesą ir aš apsidžiaugiau, kad mes, lietuviai, taip pat turime naftos.

Kelionės tikslas – jūra. Nuo smėlėtų kopų atsivėrė žvilgsniu neaprėpiama Baltija. Bangelės nė vienos, pūtė silpnas vėjelis. Tikras rojus, nereikia nei užsienio!

Norėjosi poilsio, bet saulės kaitra šiek tiek vargino. Pusdienį papramogavę paplūdimyje, susiruošėme papietauti mieste.

Kai perėjome kopas, mus pasitiko pajūrio prekeivių gėrybės – paveikslėliai, karoliai, apyrankės... Akys raibo. Tačiau mano žvilgsnį patraukė sena močiutė, pardavinėjanti knygas. Daugybę knygų turime namų bibliotekoje, bet viena – nutrintu viršeliu – tiesiog prašėsi, kad ją nupirkčiau. Du eurai, ir Džordžo Orvelo knyga „Gyvulių ūkis“ jau mano rankose. Kol laukėme užsakyto maisto restorane, perverčiau keletą puslapių. Tikras chaosas! Dar keli lapai...

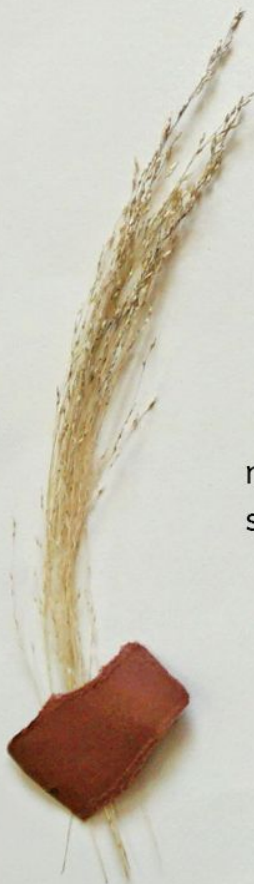
Išsiruošėme namo. Automobilyje patogiai įsitaisiau ir pasiėmiau knygą. Mane sužavėjo tas aprašomas gyvulių perversmas, jų elgesys, atkartojantis žmonių gyvenimą. Skaičiau, skaičiau ir... staiga viskas nutrūko.

Menu, vėl išgirdau balsą:

– Buskit, mes jau namuose.

Kelionė namo neprailgo – visi miegojome. Knygą baigiau skaityti prieš miegą. O vėliau perskaičiau ir antrąkart!

Laukiu vasaros, nes vėl keliausime prie mėlynakės Baltijos ir galbūt vėl sutiksime senąją močiutę, prekiaujančią knygomis...

Kelionė

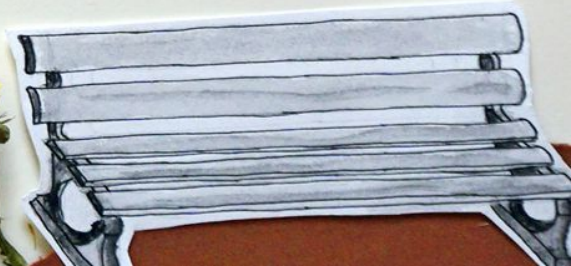
su

knyga

...dusino.
Kai Eutibidei galų gale pavyko šiaip taip pra
i tarė:
— Dabar... palik mane... aš turiu eiti pažiūrėti
arklių, mat kasdien šiuo metu tikrinu, ar Zenokrata
pasirūpino... pasimatysime vėliau... kai stovykloje
ims. Paryčiais, kaip visada, ateisi į mane

Netrukus palapinės a
ajaus figura; jis turėjo smarkia
iti į Veneros šventyklą — german
utibidės būstą.
Prisiartinės prie kurtizanės, milžin
mės jos rankas pakėlė prie lūpų.
— O, mano dieviškoji Eutibide! — tarė
Nors ir klėvėda...

juokiam
tsiklaupė ir pae
zaiva auks
es ant už
emis pa

Goda Juodeikė

Neilgai, bet laimingai

Kartą gyveno vaikiną vardu Lukas. Jis buvo vidutinio ūgio, juodais garbanotais, ant akių užkritusiais plaukais. Kūnas sportiškas, tvirtas, raumeningas. Mėlynos akys ir gražus veidelis. Šis vaikiną atrodė lyg pasakų princas, tetrūko tik balto žirgo. Vaikis savo mieste ir mokykloje buvo vienas šauniasiu, turėjo daug draugų ir nuostabią merginą Gabiją.

Vieną šiltą pavasario rytą Luką pažadinusi mama pasakė turinti anksčiau važiuoti į darbą ir paprašė nevēluoti į mokyklą. Išlipęs iš lovos vaikiną pasijuto kaip visada labai pavargęs (juk naktį turėjo pasiruošti varginančiam fizikos kontroliniui!). Išslinko iš namų, nepusryčiavo, nuėjo pas Gabiją. Tačiau nerado jos namie. Mokykloje Lukas staiga pastebėjo, kad Gabija ir kiti bendraklasiai jo vengia!

Naujieną jam pranešė auklėtoja: vaikiną mama pateko į autoavariją ir žuvo. Luko tėvas prieš kelerius metus juos paliko, o dabar jis nebeturi ir mamos... Visas jaunuolio gyvenimas apsisvertė aukštyn kojomis. Nuo dabar Lukas turės gyventi su našlaičiais, kuriuos anksčiau dažnai žemindavo, mušdavo, iš kurių tyčiodavosi, nes jie nebuvo tokie šaunūs kaip jis. Iš šauniasio vaikiną Lukas virto niekuo – neišsiskiriančiu vargšu našlaičiu. Su juo nustojo elgtis kaip su „kietu“ jaunuoliu ir Lukas pradėjo jaustis niekam tikęs. Vaikis suvokė, kaip sunku našlaičiams gyventi be tėvų meilės. O dienos bėgo. Visos vienodos ir liūdnos...

Po kurio laiko, sėdėdamas prie upės, Lukas mąstė, kas gi čia atsitiko. Kur dingo visi draugai, su kuriais kažkada kartu šoko diskotekoje, valgė ledus,

šeliojo, linksminosi? Kur dingo Gabija? Šitaip jam besvarstant, greta prisėdo mergaitė vardu Mara. Ji irgi gyveno tarp našlaičių. Netikėtai mergaitė pasisiūlė balsu paskaityti pasaką „Ilgai ir laimingai“. Knyga buvo apie nerūpestingą, ramų princų gyvenimą. Marai baigus skaityti, Lukas ištarė „O, kaip norėčiau čia gyventi!“ Po šių žodžių jie pradėjo suktis ratu ir staiga sustojo: nesuvokiamu būdu jaunuoliai atsirado knygoje „Ilgai ir laimingai“. Lukas pavirto princu Kilornu, o Mara – princo Kilorno sužadėtine Ada Barou.

Už juos buvo daroma viskas ir visur. Rytais ir vakarais aprengdavo, nuprausdavo ir pamaitindavo. Jie negalėjo net į tualetą vieni nueiti, o ką jau kalbėti apie pasivaikščiojimą vakarais po mišką. Lukas ir Mara turėjo iškęsti dar ir nuobodžius pokylius bei ceremonijas. Pagyvenęs kaip princas Lukas suprato, jog tai ne toks gyvenimas, kokį įsivaizdavo...

Princas Kilornas (Lukas) nuėjo pasišnekėti su ledi Ada Barou (Mara). Ji pasakė irgi keistai besijaučianti šioje pilyje. Abudu bijojo būti įkalinti įspūdinguose, bet šaltuose rūmuose. Lukas pažadėjo Marai atsiimti savo norą čia gyventi, kad jie abu galėtų vėl grįžti į savo pasaulius. „Bet noras turi būti nuoširdus ir tikras. Turi nedvejoti. Jei bent kiek sudvejosi, niekaip negrįši namo“, – taip buvo parašyta toje stebuklingoje knygoje, per kurią jie čia atsirado. Lukas bandė ir bandė, galvojo ir galvojo, sakė norą balsu ir mintyse, bet nieko nepešė. Jie negrįžo namo... Kodėl? Gal Lukas bijojo prarasti šlovę ir garbę? Gal nenorėjo grįžti ten, kur viską prarado? Gal nenorėjo grįžti ten, kur jautėsi prislėgtas ir vienišas?

Dienos negailestingai slinko, bet Lukas ir Mara vis dar gyveno pilyje. Vaikinas iš paskutiniųjų stengėsi grįžti namo, bet kuo toliau, tuo labiau viltis blėso. Netrukus turėjo įvykti princo Kilorno ir ledi Ados Barou vestuvės.

Išaušo vestuvių rytas. Jau buvo beprasidedanti didžiulė puota ir nuotaka bet kuriuo metu turėjo pasirodyti prie altoriaus... Na, štai ir ji. Mūsų ledi Ada Barou šiandien ketino tapti princo Kilorno žmona. Atsistojusį prieš kunigą

Luką išpylė šaltas prakaitas. Juk jam tik šešiolika, o jau turi tuoktis! Kai kunigas ištarė „Galite pabučiuoti nuotaką“, Lukas pagalvojo: „O, kad aš dabar namie sėdėčiau su Gabija, gerčiau karštą šokoladą.“ Ir staiga Lukas su Mara vėl pradėjo suktis, kol sustojo...

Lukas pabudo ant upės kranto, knyga „Ilgai ir laimingai“ gulėjo netoliese, o vietoje Maros šalia sėdėjo Gabija.

– Gal nori karšto šokolado? – paklausė ji, lyg nieko nebūtų nutikę.

Po trejų metų viskas grįžo į savo vietas: vėl visi šnekėjosi su Luku, vaikinas vėl buvo dėmesio centre. Bet jaunuolis jau buvo smarkiai pasikeitęs, lyg kitas žmogus. Jis nebesityčiojo iš našlaičių, gerbė aplinkinius žmones, su visais bendravo nuoširdžiai, nebeskirė jį gražius ir nelabai gražius, į turtingus ir neturtingus, į turinčius tėvus ir neturinčius. Lukas daugiau laiko pradėjo skirti mokslams ir grįžo į savo namus.

Per mokyklos išleistuves jis rėžė kalbą, kuri vertė susimąstyti ir daugumą paliko be žado.

arytum kurio tik
pasiminti ir Pos-
žmona vaisių.
ė bus atiduota
obėjams, ir tu
ir viltį kada
atsirėmęs
ironiška
siuntinį,
omeniui
suodamas

trakas ramiai

Bel Juk Spa
msų reikalui...
— Kas tiesa
ečiau tiesiai
— Bepr
sintal tūkst
Abu n
sveinat,
ro, sio
zinoma,
monjo
bius r s
graike
las ir

- Kartais gyvenimas nori tave kai ko pamokyti išplėsdamas iš rankų tai, ką labiausiai myli ir brangini. Taip nutiko ir man. Nebeturiu nei mamos, nei tėčio, bet pagaliau supratau, kad kiekviename žmoguje yra ir blogio, ir gėrio, tačiau kartais mes esame taip įsigilinę į savo skausmą ar džiaugsmą, taip susitelkę į liūdnus įvykius ar prisiminimus, kad nė nepastebime aplinkinių žmonių gerų darbų. Kiekvieno iš mūsų aplinkoje gausu gėrio, bet jeigu nori tai pamatyti, pirmiausia privalai tuo patikėti, tada belieka stengtis pastebėti. Kartais turime pastovėti, pažiūrėti tuštumai, skausmui į akis ir nesipriešinti pokyčiams. Supratau, kad svarbu ne KIEK, o KAIP mes gyvename. Geriau neilgai, bet laimingai!

Kauno rajono savivaldybės viešosios bibliotekos vykdyto projekto „Knygos labirinte“ pagrindinė idėja – apie sudėtingą knygos gimimo istoriją moksleiviams papasakoti ne teoriškai, o praktiškai. Taip gimė Kauno rajono ugdymo įstaigų moksleivių kūrybos rezultatas – „Kelionė su knyga“. Joje rasite su rašytoja Ilona Ežerinyte kūrybinėse dirbtuvėse išstobulintas istorijas, kuriose nagrinėjamos skirtingos ir labai jautrios gyvenimiškos situacijos. Būtent pagal šiuos tekstus dvi moksleivių grupės kartu su dailininkais Greta Duobiene bei Rolandu Dabruku kūrė knygos iliustracijas. Su aktoriumi Deividu Breive įgarsintas knygos istorijas galite išgirsti čia:

Kauno rajono savivaldybės viešosios bibliotekos vykdytą projektą „Knygos labirinte“ iš dalies finansavo Lietuvos kultūros taryba, rėmė Kauno rajono savivaldybė.

Knygos iliustratoriai Emilija Ablonskytė, Aistė Antanaitytė, Rusnė Barkauskaitė, Nomeda Bartkutė, Ema Dagyte, Emilija Janulytė, Ida Imparato, Domilė Kiupelytė, Gabrielė Kranauskaitė, Miglė Milkovaitė, Juozas Mozeris, Nojus Padelskas, Adrija Pazikaitė, Patricija Rudžionytė, Tėja Užgalovaitė, Neila Zimblytė, Patricija Žebuolytė, Viktorija Degutyte, Vainė Paškevičiūtė, Ema Brovkaitė, Gustė Šeškovaitė, Gabija Stankevičiūtė, Samanta Zalialejevaitė, Ieva Dereškaitė, Redas Jankauskas, Matas Melkūnas, Goda Kazakevičiūtė

Projekto koordinatorė Sandra Žydaitienė
Redaktorės Aistė Bartulė ir Sandra Žydaitienė
Knygą maketavo Vaiva Steponaitienė ir Dainora Minkevičiūtė

Knygą įrišo „Hands on press“
VŠĮ „Priespauda“
K. Donelaičio g. 26-11, 44239 Kaunas
www.handsonpress.lt

Spausdino „iPRINT“ spaustuvė
Pikulo g. 53, 48433 Kaunas
www.iprint.lt

no tumija teigu s

ektu. Ter
kad aš t

no tumija teigu s

no tumija teigu s

no tumija teigu s

ektu. Ter
kad aš t

istvirka kalvi! Manes
evolimā vardu

es, Markai Ter

žvilgšnie

kon: kad aš t

akšros kile

akis i Sp

Veida

su

geri nuo blogio.

Ji nemokėjo ir nenorėjo varžyti savo troškimų ir siek-
davo, ko išgeidusi, nieko nepaisydama, pagal principą:
aš to noriu, vadinasi, tai yra gera. Atkakliai, nesvyruoda-
ma ji eide, ne užsibrėžto tikslo, ir jai visada pavykda-
vo patelė, o igeidžius, nors kartais ir nežmoniško-
romie

Bet Juk Spa
msų reikalui...
— Kas tesa
ečiau tiesiai
— Bepra
simlai tūkst
Abu n
svehnai,
ro, sto
Eutr
žnoma,
monėjo
būs — S
gratke
— Kas tr

— Kas tr
gratke
būs — S
monėjo
Eutr
ro, sto
svehnai,
Abu n
simlai tūkst
— Bepra
ečiau tiesiai
— Kas tesa
msų reikalui...
Bet Juk Spa

arytum kurto tik
pasimti ir pos-
ė bus vaisių,
bėjams, ir tu
ir vilij kada

atsirėmęs
ironiška
siuntini,
omenul
sodamas

reikštas ramiai

